

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

ALBES, ANDREAS

Comoara / Andreas Albes; trad.: Adriana Ionescu. -
București: RAO International Publishing Company, 2007
ISBN 978-973-103-212-2

I. Ionescu, Adriana (trad.)

821.112-31=135.1

RAO International Publishing Company
Grupul Editorial RAO
Str. Turda nr. 117-119, București, România
www.raobooks.com
www.rao.ro

ANDREAS ALBES

Der Schatz

© 2005 Deutscher Taschenbuchverlag GmbH & Co.KG
München, Germania

Toate drepturile rezervate

Traducere din limba germană
ADRIANA IONESCU

© RAO International Publishing Company, 2006
pentru versiunea în limba română

octombrie 2007

ISBN 978-973-103-212-2

1

Totul mi-era indiferent.

Stăteam cu ochii închiși pe scaunul de la fereastră, locul 21F. Mi sprijineam obosit capul de peretele gri, de plastic, al avionului. Eram neras și nu făcusem duș de zile întregi. Bătea vântul, avionul se zgâlțâia cu putere și, la fiecare zgâlțâială, mă loveam cu fruntea de perete. Dacă în acest moment căpitanul ar fi spus: „Stimați pasageri, avem o problemă! Urmați instrucțiunile echipajului de zbor și luați poziția pentru situații de urgență!“, as fi rămas impasibil. Și dacă avionul s-ar prăbuși chiar acum? Da-l naibii!

Dedesubt, se vedea deșertul. Avionul era vechi și turbinele huruiau. Mă dureau urechile. După decolarea de la Bagdad, am luat rapid altitudine ca să nu fim loviți de vreo rachetă de apărare antiaeriană. Uneori, rebelii trageau în avioanele de pasageri. Am observat că bărbatul de lângă mine mă privea de o bună bucată de vreme. Părea că de-abia aștepta ocazia să intre în vorbă. Trebuia să-mi fi ținut în continuare ochii închiși.

– Obosit?

Vorbea germană.

– Merge...

– Ați fost mult timp în Irak?

- Trei luni.
- E mult.
- Da.
- Ce ați făcut acolo?
- Jurnalist.
- Aha...

Mă temusem că vecinul meu de călătorie avea de gând să mă atragă într-o conversație. Dar a scos un ziar arab din buzunarul scaunului din fața lui și a început să citească.

M-am gândit că omul părea trist, dar oarecum mulțumit. Avea o expresie pe chip de parcă ar fi luat o decizie vitală. Părea să aibă în jur de patruzeci de ani. Părul negru, tenul măsliniu și ochii negri. Ca toți arabii. Nu era nimic neobișnuit la el. Nimic, cu excepția urechilor, din care doar una, cea stângă, era vizibil mai depărtată de cap.

Mai cunoscusem cu câteva săptămâni înainte pe cineva care avea urechea stângă mai depărtată de cap decât cea dreaptă. În acel moment însă, nici nu mi-ar fi trecut prin minte că ar putea exista o legătură între cele două persoane.

Stewardesele au adus băuturile. Eu am cerut apă, vecinul meu, ceai. Pilotul a anunțat că aveam să aterizăm la Frankfurt peste trei ore și ne-a rugat să ținem centurile de siguranță cuplate. Ne așteptam în continuare la turbulențe.

Mi-am rezemat din nou capul de perete și am închis ochii. Îmi imaginam cum ar fi să mă pun în pielea vecinului meu de călătorie. Cum ar fi să stau în avionul ăsta cu un sentiment de deplină mulțumire.

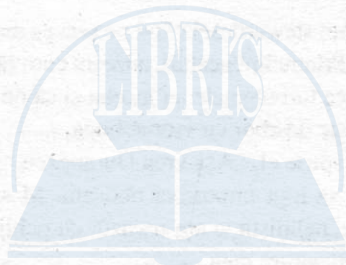
N-ar mai fi lipsit mult și călătoria, care era pe terminate, s-ar fi putut transforma într-un triumf. De fapt, nu voiam șampanie, dar poate că așa fi comandat un pahar pentru a sărbători. M-aș fi bucurat să fiu primit acasă ca un erou. Probabil că mi-aș fi făcut chiar și planuri de viitor în acel moment de euforie. Și acum? Nici nu voiam să mă gândesc ce avea să urmeze în dimineața aceea.

I-am făcut semn stewardesei când ne servea masa. Vecinul meu mânca încet. Printre îmbucături, auzeam cum răsfoia ziarul. Capitanul anunță că turbulențele au încetat și că ne așteptam la două ore și jumătate de zbor cu vreme bună.

- *Insh'Allah*, spuse el. „Așa vrea Dumnezeu.“

Nu avea rost să lupt împotriva oboselii. M-am cufundat într-un somn ușor, neliniștit și am revăzut cu ochii minții ziua în care a început aventura mea...

2

Am auzit de comoară într-o miercuri seară. Miercurea era ziua când Philippe și cu mine mergeam la baia turcească din strada Nidhal. Acolo te puteai relaxa de minune printre arabi grași și transpirați.

Încă de dimineață devreme însoțiserăm prin Bagdad un mic grup de membri ai Parlamentului European. Philippe numea asta turismul catastrofelor, finanțat de la bugetul de stat. Era la puține săptămâni de la încheierea oficială a războiului. Deși mai mureau încă soldați americani împușcați, țara nu mai era sfâșiată de teroare. Se putea simți încă euforia de după căderea lui Saddam, iar aceasta alimenta speranța de pace. Civiii străini se puteau mișca relativ în siguranță pe străzile Bagdadului. Cel puțin pe timpul zilei.

Parlamentarii fuseseră transportați prin împrejurimi cu un microbuz climatizat. Văzuseră palatele bombardate, podurile aruncate în aer și ministerele arse. Printre altele, luaserăm prânzul la un restaurant din cartierul de ambasade. Au urmat apoi vizitarea a două spitale și un mic tur prin cartierul sărac din nordul orașului.

Philippe era un jurnalist independent din Paris și avea misiunea de a relata despre ajutoarele pentru reconstrucție, pentru o

publicație economică franceză. În ziua respectivă nu avuseserăm nimic de făcut, așa că merseserăm cu ei. Când am coborât din microbuz în strada Nidhal, pe la ora șase după-amiaza, Philippe era prost dispus. Parlamentarii nu-i dăduseră nici măcar o informație care să poată fi valorificată.

Aerul era încins și mirosea a gaze de eşapament. Pe strada Nidhal, înainta lent o coloană de mașini vechi și lovite. Te-ai fi putut urca pe una fără probleme, ca apoi să sari de pe o capotă pe alta. Dar noi am traversat strada normal.

De afară nu trăda existența unei băi turcești. Numai cei ai casei știau ce se ascundea în spatele ușii de fier, grele și ruginite, între un aprozar și o casă de schimb valutar. În ușa, cam la nivelul ochilor, exista o fantă. Când băteai la ușa, acolo apăreau doi ochi negri, scânteietori. Ni s-a dat drumul înăuntru, fără să fim salutați. Simplul fapt că eram tolerați acolo era un semn de respect. Regula numărul unu pentru baia turcească din strada Nidhal era: fără femei. Regula numărul doi: fără străini.

Privilegiul de a fi primiți se datora cunoștințelor modeste de arabă ale lui Philippe. Cu ele îl scăpase recent de închisoare pe proprietarul băii. Mohammed avea aproape doi metri înălțime, un lucru neobișnuit pentru un irakian. De aceea, soldații americani îl confundaseră cu un general căutat de mult timp. Unul de pe celebra listă a celor cincizeci cei mai căutați. Când Mohammed fusese somat să iasă din mașină sub amenințarea armelor, Philippe se afla întâmplător într-un taxi în spatele lui și putuse să lămurească neînțelegerea.

Îl întâlnisem pe Mohammed doar o dată. Un tip simpatic. Preluase baia turcească de la tatăl lui, care ținea cu tot dinadinsul ca afacerea să continue conform tradiției. De la sfârșitul războiului, Mohammed făcuse mai ales afaceri cu mașini și scosese o grămadă de bani. Când a cerut personalului să-i primească pe Philippe și pe prietenii săi, s-a produs ceva asemănător cu o revoluție. „Dacă o să continuăm așa, o să deschidem, în curând, și o saună pentru femei“, bombanise șeful băii.

Ne-a dat fiecăruia câte o pereche de chiloți de baie albi, din bumbac, mult prea mari pentru noi. Trebuia să-i ținem cu mâna ca să nu alunece. Și papuci de baie. Aceștia din urmă mă fascinau aproape de fiecare dată: pe marginea tălpilor se putea vedea din ce marcă de anvelope fuseseră făcuți. Baia în sine era o hală mare cu multe nișe. Am ales-o pe prima din dreapta. În momentul în care Philippe s-a prăbușit pe banca de granit, dispoziția i s-a îmbunătățit considerabil.

– Să-i ia naiba pe politicieni! spuse el rânjind.

Philippe rânjea des. Era un rânjet șiret, ușor arogant, care i se potrivea.

În această zi, ceva era altfel la baia turcească. Irakienii discutau agitați. La început, am crezut că discutau despre mine și Philippe. Dar pe noi ne cunoșteau deja de săptămâni întregi. Nu, privirile li se îndreptau către nișa de lângă noi, așa că am vrut să trag cu ochiul de după colț. Am surprins câteva cuvinte care mi se păreau familiare.

– *You know...* începu Philippe.

I-am făcut semn să tacă.

Am ascultat... Era greu să înțelegi ceva. Prin pereții placați cu faianță răsuna orice cuvânt. Fără îndoială. Am continuat să ascult. Era germană. În nișa de alături se vorbea în germană. Două voci de bărbați. În tradiționala baie turcească, din strada Nidhal, se aflau alți doi tipi cu pielea albă care amenințau tradiția enclavei interzise femeilor și străinilor.

– Da' ce crezi, Gröber?! Pui mâna și dup-ai vrei să te retragi? Așa ți-ai imaginat? se auzi vocea mai groasă, furioasă.

„Aha, mi-am zis eu, pare să devină interesant.“

– Cincizeci de mii, continuă bărbatul. Cincizeci! Cum se numește micuța pe care ți-ai găsit-o, Gröber? Svetlana?

– O să dau banii înapoi. Cu... cu... și... siguranță plătesc, răspunse celălalt. Vreau d... doar să ies din afacere.

– Nu vorbi prostii, Gröber! De unde o să strângi banii? Micuța ți-a golit buzunarele.

– V... v... viața mea personală nu te privește.

De când eram în școală nu mai auzisem un om care să se bălbâie în halul asta. Mi-am imaginat un bărbat mic de înălțime, cu umeri înguști. Pe celălalt mi-l închipuiam cu o chelie unsuroasă.

– Ah, Gröber, mă doare undeva de viața ta personală. Vreau doar să-ți spun ce ai de făcut. Urmă o pauză scurtă.

– Nu pot. Eu...

– Nu mă întrerupe! Totul rămâne cum am stabilit. O să ai grijă în continuare ca mașinile noastre să părăsească țara fără probleme. Și îți vei încasa în continuare cei zece mii de dolari la fiecare livrare. Asta ne va face – pe mine, pe tine și pe Svetlana – fericiți.

Îmi imaginam ce reacție ar fi avut dacă aș fi țâșnit brusc de după colț și i-aș fi salutat. Amândoi erau ferm convinși că nu-i înțelegea nimeni.

– Mă... mă bagi în belea. D... dacă mă prind, m-am nenorocit. Am familie. Î... îfund pușcăria. Bălbâitul se auzea de parcă era gata să plângă. N-am știut ce... ce d... duceți voi în Europa.

– Da' ce-ai crezut?

– N... nu știu. În orice caz, nu asta.

– Atunci imaginează-ți că nu ai deschis niciodată vreo cutie.

– T... t... toate ziarele au urlat. Și chiar a fost vorba că în spatele devastărilor s-ar putea ascunde străini.

– Da, și...?

– Dacă te suspectează... Și până la urmă nu poți... întreaga moștenire culturală a unei națiuni...

– Nu te agita! Arabii ăștia oricum nu au simțul culturii. Uite ce s-a întâmplat în Afghanistan cu statuile lui Buddha de la Bamian. Islamişti ăștia tembeli! Pur și simplu le-au aruncat în aer. Gröber, noi avem grijă ca bunurile culturale irakiene să ajungă în mâinile oamenilor care știu să le aprecieze. Începând cu următorul transport, îți dau douăsprezece mii. Douăsprezece mii.

Bâlbâitul tacu o vreme. Mie mi se buluceau gândurile în cap.

După război, în primele zile de anarhie totală, în muzeele Bagdadului avuseseră loc sute de jafuri. Se furase tot ce se putea căra cu mâinile, cu cărucioarele, cu caii și cu măgarii: tablouri, bijuterii, sculpturi. Opere de artă din toate timpurile. Se spunea că multe dintre piese erau vechi de mii de ani. Valoarea lor era inestimabilă. A început repede să umble vorba că traficantii de artă din Paris și New York aveau bande organizate de devastatori. Martorii oculari relatau că soldații americani stăteau și priveau devastările cu mâinile încrucișate. Totuși, dintr-odată, total pe neașteptate, s-a scris în ziare că majoritatea operelor de artă furate apăruseră din nou.

– C... c... cât o să mai continuăm așa?

– Nu mult. Încă trei, patru transporturi. Până atunci scoatem tot din țară.

– Spune-mi, zise șoptit bâlbâitul, așa încât a trebuit să mă aplec aproape cu totul după colț, se află printre ele și comoara de la Nimrud?

– Te-ai informat bine, Gröber. Așa că o să-ți dau cincisprezece mii la fiecare livrare. Pastrăm legătura.

Se auzi un râs răsunător.

– Ah, Gröber, și așa ești băgat până în gât în asta. Și acum, vreau să ies din bordelul ăsta. Cum ai găsit stabilimentul? Da, mă rog, a fost foarte relaxant.

M-am retras cât mai în spate în nișa noastră. Philippe părea să fi adormit. Nu înțelegea germană, în afară de *Scheiße*, *Wurst* și *mein Fräulein*¹. Mi-am sprijinit coatele pe genunchi și mi-am lăsat capul să atârne. Din unghiul în care mă aflam, am încercat să zăresc cele două persoane care aveau să treacă dintr-un moment în altul pe lângă noi.

Ce ușor e să te înșeli! Amândoi aveau păr negru, grizonat. Erau amândoi destul de corpolenți și de puternici. Ei n-aveau

nevoie să-și țină cu mâna chiloții de baie din bumbac. Nu le-am putut vedea decât profilul. Cel care mergea înainte purta o barbă îngrijită.

– Comoara de la Nimrud, am murmurat eu gânditor.

– Ce? întrebă Philippe.

– Nimic, am mințit eu.

¹ „Rahat, salam“ și „domnișoara mea“ (în germ. în orig.; n.tr.)